

südamlikult, ärdaste, nagu loys: Anna meile andeks meie wõlad — sin peab ta sinni ja sügaw ohlamine tuleb tema südamest. Kas ta saab omad wõlad andeks? Kas tema maine lohtumõisja, tema wäike tütrekene, oma südame weel lord tema poole pöörab? Kõiksida nende mõtete järele jääb tema hing rahulisemaks. Tema tunneb, nagu oleks ta midagi, mis kadunud oli ja mida ta waluga igatses, jälle leidnud.

Temal on raske talmufunkast lahutada. Aga ta peab kodu minema. Lapsele ei ole tal midagi wiia. Tühja kätega kodu minna ta ei taha. Kui ta ommeti midagi teaks, mis Annale rõõmu teeb! Eht ta rõõmustab sinistest lillidest? Kes teab! Ta nopib peu täie lille, waatab weel lord hana poole ja rändab siis ära koju. Ets ta ole tema kodu, olgu ta, et teda seal leegi muu wastu ei võta, kui poolkurt, wana naesterahwas ja tema haige lapse — oma lohtumõisja — tõsised silmad!

Anna istub afna juures tooli peal. Tädi teedab töögis. Toas on juba pime, aga ommetigi tunneb laps weel sinised lilled ära, mis isa talle süle paneb. „Waat, Annake, ma ei teadnud sulle täna midagi laasa tulla, eht rõõmustawad sind need lillekesed.“ „Tänan wäga, isa!“ — ja naeratus läib tema näost üle — „kust sa nad noppisid?“

Müürsepp wiivitab kostusega. Siis räägib ta: „Ema hana peal on nad kaswanud — ma olin täna õhtu wäljas, ja ma mõtlesin, eht —“

„Isa, armas isake —“ nagu peastmise hüüe lölab lapse suust ja tats lütsel on mehe laelas — „Sina olid wäljas, tood mulle lillidest ema hana pealt! Isake, sa

oled siis iska ema armastanud, oh et sina sa — oh isake — ma rõõmustan wäga — kui ma nüüd pea taewasse saan, wõin ma emale jutustada, et sina teda oled armastanud, isake. Siis ema tõeste rõõmustab!“

Laps võtab iska lõwemine isa laela ümbert sinni. Isa tunneb enese lepitatud olevat — ta tunneb eneses uut elu woolawat. Ta on oma lapse jälle leidnud ja lapsega ühes oma naese. Ja tema teab, et tal armuline lohtumõisja on.

Annake elas weel sügiseni ja armastas oma isakesi ärnaste. Müürsepp kuuleb weel tema rõõmust, tase naermist, tunneb weel suurt rõõmu särawa lapse silmadele waadates, kui ta õhtul kodu tuleb. Ja sügisel, ühes langewate lehtedega, läheb Annake ära ema juure. Ema peab ju ommeti teada saama, et „isa teda armastanud!“

Müürsepp on nüüd üsna ülfina, ülfina mälestusega naesest ja lapsest, ja omast suurest wõlast, kuid see mälestus ei pilna teda enam.

S. Kaplan ja Press

Jurjewis, Aleksandri wulitsas № 8.

**Kõige suurem
meeeste- ja naesterahwa riiede ladu.**

Sealsamas saawad ka
tellimised igasugu meeste- ja naesterahwa
riiete peale wastu wõetud ja odawa hinnaga korralikult toimetatud.